

POZNÁMKY A ŠPLECHY ZO STRETKA

Je to o tom, kto zomrie a koho zabijeme, či nezabijeme...

Božie slovo hovorí:

„Čo teda povieme? Budeme zotrúvať v hriechu, aby sa rozhojnila milosť? ² Vonkoncom nie! Ved' sme zomreli hriechu! Ako by sme v ňom ešte mohli žiť? ³ Alebo neviete, že všetci, čo sme boli pokrstení v Kristovi Ježišovi, v jeho smrť sme boli pokrstení? ⁴ Kristom sme teda s ním boli pochovaní v smrť, aby sme tak, ako bol Kristus vzkriesený z mŕtvych Otcovou slávou, aj my žili novým životom. ⁵ Lebo ak sme s ním zrástli a stali sa mu podobnými v smrti, tak mu budeme podobní aj v zmŕtvychvstaní. ⁶ Ved' vieme, že náš starý človek bol s ním ukrižovaný, aby bolo hriešne telo zničené, aby sme už neotročili hriechu. ⁷ Lebo kto zomrel, je ospravedlnený od hriechu. ⁸ Ale ak sme zomreli s Kristom, veríme, že s ním budeme aj žiť.“ (Rim 6,1-8 SSV)

No a presne toto sa v etape chaosu deje:

- Rozdielnosti vyvolávajú konflikt.
- Konflikt, aby sa vyriešil, vyžaduje zmenu.
 - Dá sa jej síce vyhnúť – o tom sú oné *pokúšenia* z minula, ale konflikt sa nimi nijako nevyrieši, len sa odsunie stranou.
- Zmena – to je smrť:
 - Alebo *sebecky* trváme na tom, aby sa zmenili tí druhí podľa nás – a to je akoby sme ich zabíjali, pretože trváme na tom, že majú pre nás a podľa nás zomrieť sebe.
 - Alebo zomrieme my svojomu *sebecku* v akte *prázdnoty* – čiže naše *sebecké ego* – a následne dokážeme druhých prijímať v ich odlišnosti a nedokonalosti takých, akí sú.
 - Neznamená to, že zomierame svojim odlišnosťami! Nie, ani ich nezakrývame, ani nepotláčame. Neskôr možno príde aj na to, ak usúdime, že sú v rozpore s Kristom a potom im odumrieme – ale nie preto, že niekomu vadia (a iní tiež nie preto, že vadia nám a my to od nich *sebecky* vyžadujeme), ale preto, že odporujú Kristovi, s ktorým a v ktorom svoju jednotu budujeme. V tejto chvíli ale zomierame svojomu *sebecku* a svojej *pýche*, v ktorej nadradíme seba nad iných, svoj názor nad ich názory a v ktorej vyžadujeme, aby *oni zomreli pre nás* – čiže odstránili svoje odlišnosti a prispôbili sa našim očakávaniam, nárokom a názorom a to bez ohľadu na to, či to je podľa Krista alebo nie.

Toto je jadro a podstata onoho *zomretia sebe*, onoho *byť pochovaný s Kristom*. Keď Ján hovorí: „Čo je láska, poznali sme z toho, že on položil za nás svoj život. Aj my sme povinní dávať život za bratov“ (1 Jn 3,16 SSV) – tak tým nemyslí na fyzickú smrť, ved' fyzicky položiť život za bratov môžeme len raz, nie sústavne, ako píše. Myslí tým ale na toto: na zomieranie svojej *pýche* (Ja mám pravdu! Moje názory sú správne!) a *sebecku* (Mne sa musíte prispôbiť! Mňa musíte poslúchnuť!).

CHAOS spoločenstva nás vovádza práve do tohto zápasu – *odumieranu* sebe.

Bez neho – a bez skupiny! – by sme si osamelo žili svoju *pýchu* aj svoje *sebecko* a úspešne by sme samých seba presvedčali, že ani pyšní ani *sebeckí* nie sme.

Ale skupina a v nej prežívaný *konflikt chaosu* nás nemilosrdne odhalí a usvedčí z jedného aj z druhého.

A ak neutečieme – či nepodľahneme inému z *pokúšení* etapy *chaosu* – tak sa pre nás stanú vzácnym a dôležitým nástrojom nášho zomierania sebe, svojomu *pyšnému* a *sebeckému ego*, stojacemu medzi nami a Bohom, medzi nami a Nebom i medzi nami a ostatnými bratmi a sestrami v Cirkvi. No a čím viac svojomu *ego* zomierame, tým viac sme Kristom kriesení k novému životu, ako o tom Písmo hovorí.

Máme teda dve voľby:

- zabiť,
- alebo položiť svoj život za bratov.

Alebo inak: zatratíť sa tým, že samých seba zachránime, a tak nebudeme môcť byť nikdy vzkriesení s Kristom; alebo sa spasiť tým že samých seba (v skutočnosti svoje *ego*) stratíme a Kristus nás vzkriesi k novému životu v jednote lásky Neba... porov. Mt 10,39.